ISSN 0132-4462.
№ 3 2008
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Валерій МОГИЛЬНИЙ

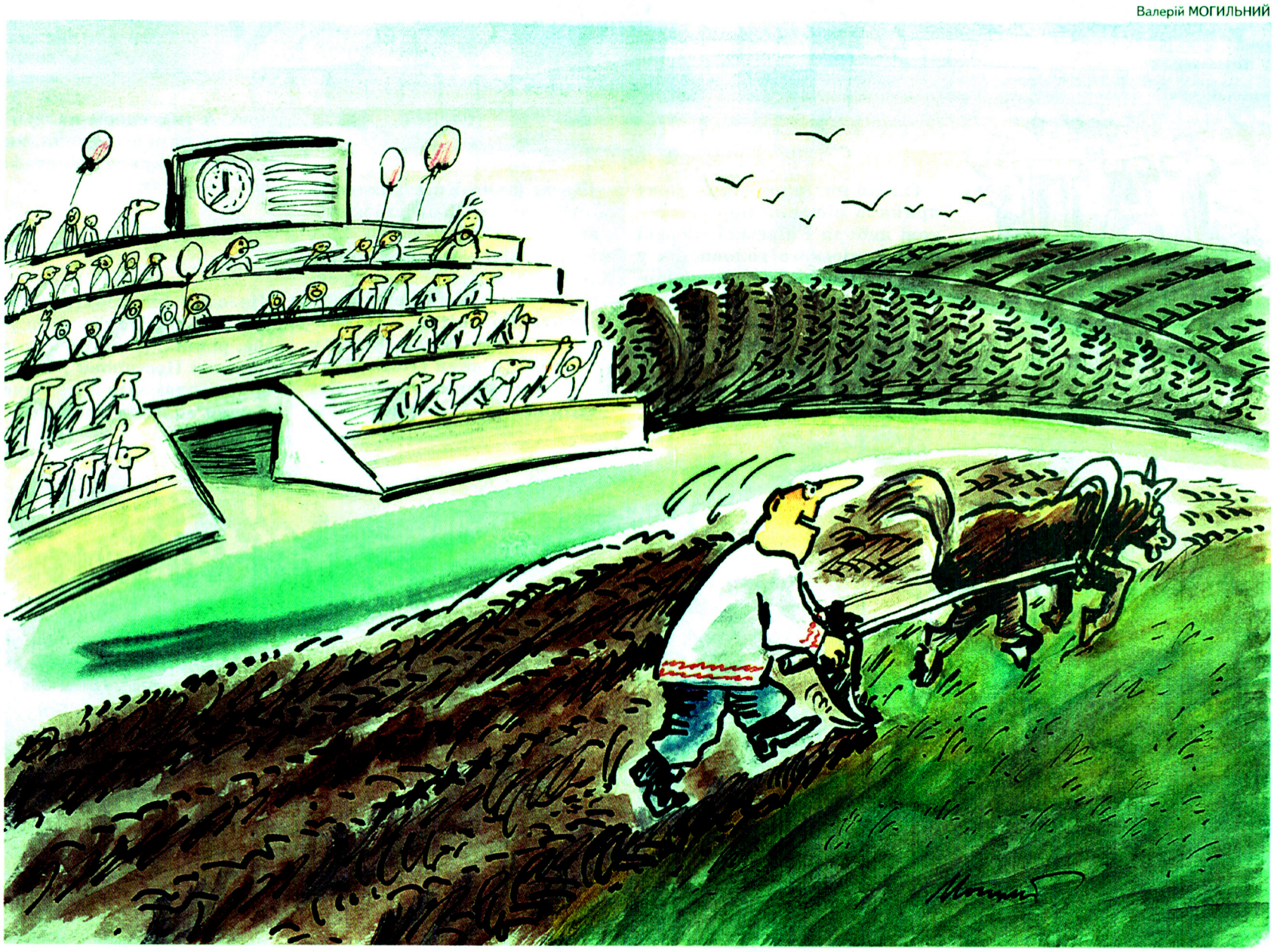

Андрій ПОТОПАЛЬСЬКИЙ

Сергій ФЕДЬКО

Василь ФЛЬОРКО

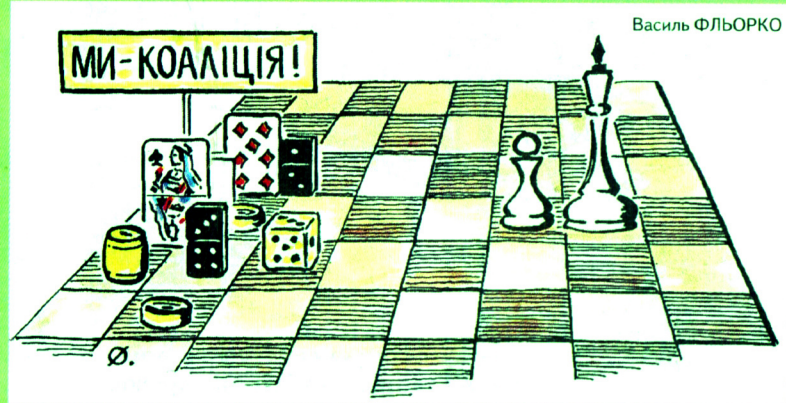

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

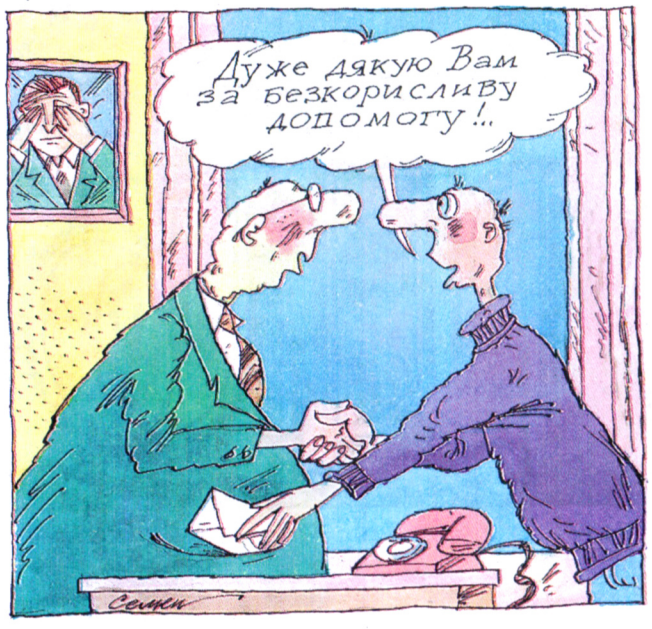

Василь ФЛЬОРКО

Георгій МАЙОРЕНКО

ДВА УКРАЇНЦІ — ТРИ ГЕТЬМАНИ

Тільки-но наш парламент прийняв рішення про дострокові вибори Київської міської ради і міського голови, як у партіях почалося передвиборне «бродіння». Бо в кожної політичної сили знайшлося відразу по кілька претендентів на столичну булаву, хоча перед цим декларувалася «єдність рядів».

КОЛИСЬ БУЛО МІСТО-САД

Ще недавно Київ називали містом-садом. Сьогодні ж столиця України посідає 29-е місце у світі за рівнем забруднення. У міжнародному рейтингу компанії Mercer Human Resource Consulting Київ опинився по сусідству з Лагосом (Нігерія) і Саней (Йемен) та ще рядом африканських міст — Кіншасою, Хартумом, Луандою. А тим часом наступ на київські парки і сквери, які є не тільки окрасою міста, а і його «легенями», триває.

ДЛЯ ЧОГО Ж ГОРОД ГОРОДИТИ?

Не один рік депутати говорять про ліквідацію пільг для себе, рідних. Але в той же час у проекті Постанови про кошторис парламенту передбачено не один мільйон гривень і на

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це остання «виставка» моїх робіт: виставляють мене з творчої майстерні, друже...

Сатиричні мініатюри

ЗАГАДКА

Яку в житті цей тип обрав дорогу,
До фінішу якого добіжить,
Якщо у церкві молиться він Богу,
А вийде — з чортом
починає дружить?

КОРТИТЬ ДІЗНАТИСЬ

Знову хочеться дізнаться,
Як парламент буде жить,
Хто кому там не піддасться
Й хто кого там буде... бить.

ТАЄМНИЦЯ

Нам знову і чітко, і ясно
Палкі обіцянки дали:
«Народ буде жити прекрасно».
Ось тільки не ясно — коли.

Володимир ДУГАР.
м. Карлівка
на Полтавщині.

ЗАСПОКОЇВ

У нас, котів, тепер великий піст —
Пернатих заспокоїв Чорний Хвіст.

Володимир МИХАЙЛОВ.
м. Кременчук.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

житло для «слуг народу», і на компенсацію на його придбання, і на відпочинок...

«То для чого ж тоді усі ті балачки?» — тільки знизують плечима виборці.

І ШТРАФИ НЕ ЛЯКАЮТЬ

Ціни на бензин ростуть із кожним днем. Та не тільки це бентежить водіїв. Наприклад, на кожній другій АЗС Миколаївщини, з тих, які перевірили працівники регіонального центру стандартизації, метрології і сертифікації, на 20 літрів бензину не доливають у баки автівок по 600 мілілітрів. І хоча усіх власників автозаправок, котрі допустили такий гендель, оштрафовано, це їх не дуже налякало. Бо штраф той майже символічний — усього 510 грн. Махінатори «відбивають» його за кілька годин роботи АЗС.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

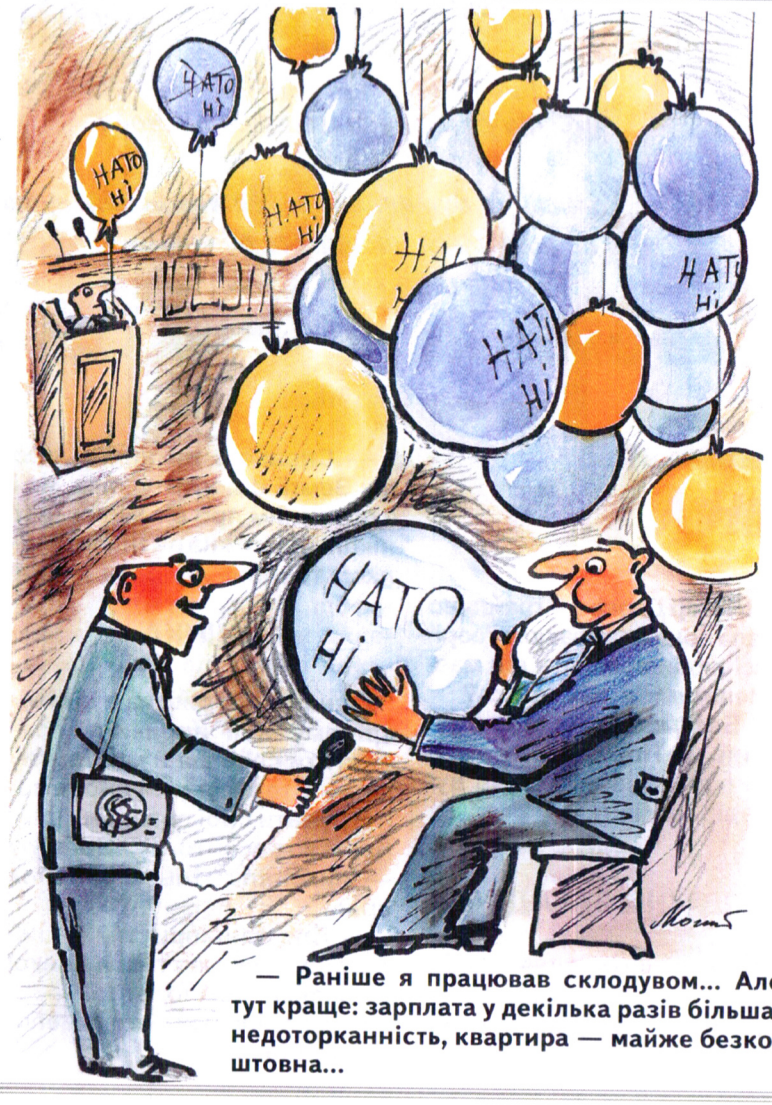

— Раніше я працював складувом... Але тут краще: зарплата у декілька разів більша, недоторканність, квартира — майже безкоштовна...

ЦЕ ВАМ НЕ ГОРОБЦІ

Збираються у нас узятися за корупціонерів! Із телевізора, радіо тільки й чути: усі на боротьбу із цим злом! Європа хоче нам допомогти. Знаємо ми їхню поміч. У чомусь доброму вони навряд чидопоможуть. Мене це насторожує. Навіть лякає. Щоб ми, бува, знову дров не наламали. Китайці були знищили у себе горобців. Пригадуєте, чим те все закінчилося? Потім їх завозили. З інших країн. За великі гроші. Бо порушилась рівновага в природі. Так це ж всього-навсього горобець. Пташинка. Дивитися там нема на що. А корупціонер — не горобець! Може так порушитись! Звідки ми їх потім завозитимемо? Де ми їх знайдемо таких? І чи є вони у світі взагалі, такі як у нас? Ми готові до таких потрясінь? До таких ризиків? Хтось знає, чи буде краще життя без корупціонерів? Ніхто! Бо без них ми й дня не жили. Та й взагалі, вдумаймось, щось воно не так. Ми якусь комашку, звіра оберігаємо. Навіть хижака заносимо в Червону книгу! Бо він зникає. Світ збідніє без нього. А тут же мова йде про людей. Ще й високого рангу службовців. Не можна, панове, так бездумно чинити.

...На першому поверсі мого під'їзду жив французький бульдог. Із хазяйкою. Чи, може, навпаки. Хазяйка — мила жіночка, а псюка страшенний. Вона його випускала з квартири погуляти. А він погуляє, а потім вмоститься біля ліфта. Сидить — слина з рота капає. І дивиться на тебе такими очима... Вийти або зайти до ліфта лячно. Хоч він ніби і добрий пес. Може, йому від тебе нічого й не треба. Але ж то «може». А тобі ж обов'язково потрібно пройти. Пройти без пригод. Бо штани тепер дорого коштують. А що в тій собачій голові, хто його знає. Тут у людських усе перевернулось. І не на краще. А це ж хижак! Хоч і свійський. Сидів він довгенько мовчки, проводжав усіх сумним поглядом, зустрічав, аж поки хтось не кинув йому шматочок ковбаси. Потім ще хтось щось поклав перед носом. Пес повеселішав. Підсів ближче до дверей — так, що вже ніяк не вийдеш. І став чатувати біля ліфта уже не мовчки. Спершу гарчав, якщо не даси йому якоїсьпоживи. Смаченької. А згодом почав і скалити свої страшні зуби. Щобпройтиспокійно, кожен повинен нести із собою якусь їжу. Хто — кісточку, хто — м'ясця шматочок. Тістечка обожнював. Особливо «Наполеон». Дав собацюрі і спокійно пройшов. Такнадійніше. Апісля «Наполеона», то можна й двічі прошмигнути без проблем. Запам'ятовував страшенно. Ідеш, а він головою показує на двері, мовляв, проходь, я знаю, що ти мені вчора давав. І так приємно стає від того, що хтось тебе пам'ятає, аж сверблять руки ще щось йому кинути. Хоч і знаєш: прохід у тебе сьогодні вільний. Розраховувати на «може»,— не думаю, що то краще. І ніхто тут не винуватий. Ніхто ні від кого нічого не вимагає. Самі даємо. Й усі задоволені. Хазяйці не потрібно його годувати. І решті користь: чужі не ходять. Тільки своїх пропускає. Тож у під'їзді завжди чистота й порядок.

Я трішки, бачу, не туди заїхав. Корупціонер — він же не собака. Пробачте, я хотів сказати: собака — не корупціонер. Таке його життя собаче. Він виживає. До речі, «француз» невдовзі здох. Прямо біля ліфта. Від переїдання. Останнім часом він уже й не їв, а лишень гріб під себе. Видно, шлунок скрутило. Що поробиш — допалась тварина до дармового. Але й ми відповідаємо за тих, кого приручили.

І стало сумно, стало чогось невистачати. А люди за звичкою носили із собою гостинці. Спускаєшся, а дати нікому. І так шкрябало на серці. Недогледіли, не вберегли. То це ж собачка. А корупціонери — вони ж люди! Ми ж самі їх випестили. Як бульдога у нашому домі...

Григорій СОЛОМОНЧУК.

м. Київ.

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Іван САВЛЮК

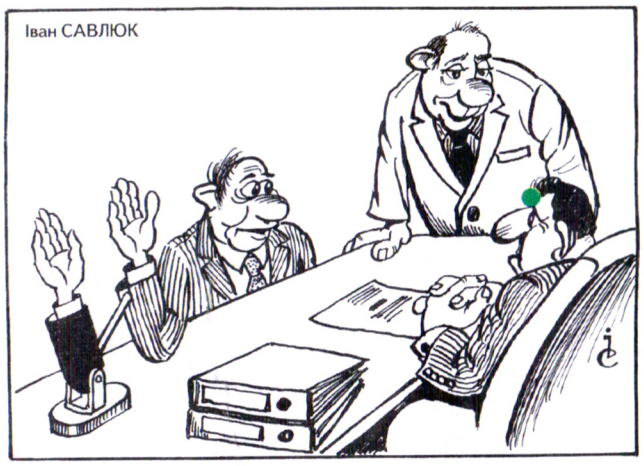

— Цього треба прийняти до нашої коаліції, бо нам постійно бракує двох голосів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

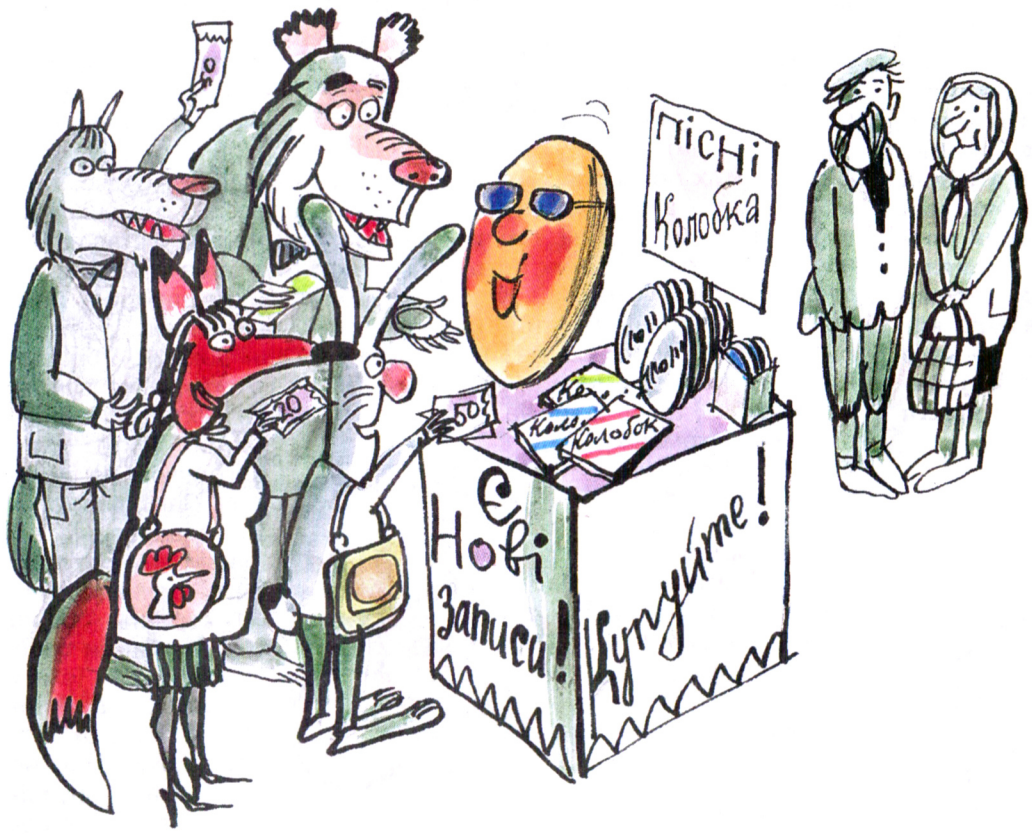

— А наш Колобок розкрутився!

ДАМИ і АДАМИ

Жінки – всі молоді,
А декотрі й молодші.

Коли жінкам бракує слів,
У хід ідуть усмішки й сльози.

Не треба нас дезінформувати макіяжем.

Ніщо не шкодить так жіночому організму,
Як старе плаття.

Дітей так важко ставити на ноги.
Особливо уранці.

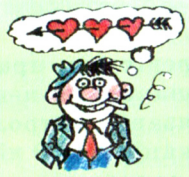

Такі жінки ці непостійні.
Нині одна зі мною.
Завтра – друга, третя...

Яким же був би я щасливим,
Якби міг здійснити всі твої підозри.

Віддала ключ вона мені від свого серця.
І тут же врізала новий замок.

Спочатку говорив їй «дорога»,
А потім – «дуже дорога».
Тепер – «занадто дорога».

Приходить час – і згоди жінки
Ми боїмося більше ніж відмови.

Колись він думав, що найважче роздягнути.
А виявляється, що важче одягти.

Мирослав ДОЧИНЕЦЬ.

м. Мукачеве.

ВСЯЧИНА

УТОЧНЕННЯ

Славнозвісна французька актриса Сара Бернар написала банкірові Ротшільду, який побував на її спектаклі, що в неї дуже скрутно з грішми. Банкір надіслав їй телеграму: «Шлю вам тисячу франків і мільйон компліментів».

«Краще було б навпаки» — відповіла йому актриса.

ХТО І ДЕ ВОНА?

Якось, бувши уже в похилому віці, Марлен Дітріх зайшла до крамниці, але якийсь чоловік упізнав актрису і звернувся до вишикуваного в чергу люду:

— Панство! Давайте пропустимо цю шановну стару пані, хай купить, що їй треба, без черги.

Усі в черзі обернулися, щоб подивитися, хто ж та шановна стара пані.

Марлен Дітріх теж обернулася.

БЕЗ ВИНЯТКІВ

Приятель запросив Чарльза Дарвіна на обід до себе додому. Серед присутніх там була вельми гарна жінка.

— Містер Дарвін,— грайливо сказала вона,— за вашою теорією всі люди походять від мавпи. Мене це теж стосується?

— Безумовно,— відказав учений. — Тільки ви походите не від звичайної, а від дуже чарівної мавпи.

ОДВІЧНА ЗАГАДКА

Відомий німецький фізик Ріхард Ганс, дійшовши в своїй лекції до питання про вік Землі, сказав так:

— Справа з питанням про вік Землі є достоту така, як і з питанням про вік жінки — їх ніколи не можна визначити цілком точно.

ОЦІНКА

Одна танцюристка в цілком зрілому віці вирішила присвятити себе ще й мистецтву співу. Отож узялася продемонструвати свої вокальні здібності композиторові Вагнеру — виконала кілька оперних арій.

— Для танцюристки — непогано,— сказав після деякої мовчанки композитор. — А як для співачки — то й непогано танцюєте.

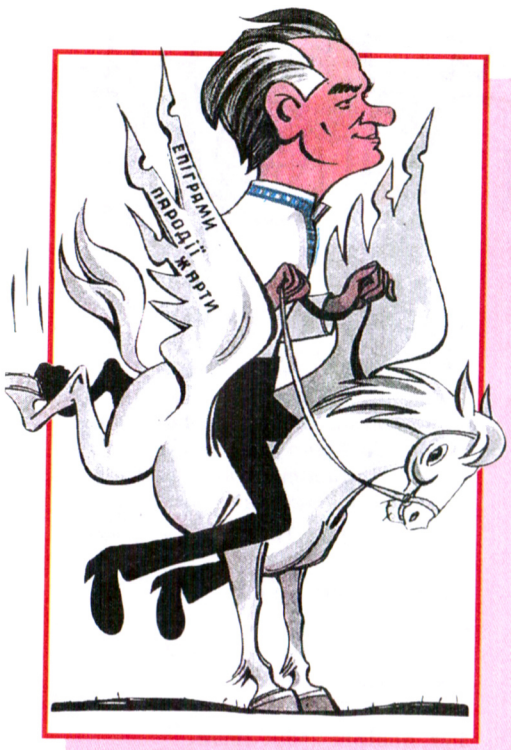

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОШЕРЧАНИ

Олесь ЖОЛДАК

До 90-ліття від дня народження

Олесь ЖОЛДАК — неперевершений пародист, автор дружніх літературних шаржів, епіграм... До речі, наша рубрика «Вибрики пегаса» з'явилася після того, як Олесь Іванович видав книгу з такою назвою. А ще перу поета належить багато дотепних віршів, перекладів із білоруської, сербсько-хорватської та інших мов. Його ім'я — серед лауреатів премії імені Остапа Вишні.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Питається у суботу
Бригадир Федота:
— Ти чого це не виходив
Три дні на роботу?

— Та ходив на полювання
Й трапилась рахуба:
Загнав мене кабан дикий
На вершину дуба.

Налякав мене, чортяка,
Ніде правди діти,
Довелося на гілляці
Аж три дні сидіти...

— І чим же ти харчувався
На дубові тому?
— А мені дружина їсти
Приносила з дому.

ІМЕНИНИ

Жарт

Знов діждався я отої днини,
Що справляти треба іменини.
А коли в кишені — ані гривні,
Як їх справиш
на пристойнім рівні?!
Та не хнюплю носа я одначе:
Треба щось придумати,
Жолдаче,
Щоб оту здолати перепону...

Підсідаю я до телефону,
Зазиваю до свойого столу
Побратима щирого Миколу:
—Завтра в гості я тебе чекаю!
Непогану випивочку маю,
Та, на жаль, немає до чарчини
Путньої закуски в Жолдачини.

А Микола: — Принесу закуску:
Із села привіз печену гуску!
А у мене є рибальське щастя;
Так що й риби наловить
удасться!..

Знов дзвоню: — Алло!
Алло! Євгене!
В гості завтра завітай до мене:
Добру маю на столі закуску —
Свіжу рибу і печену гуску...
Та, на жаль, крім чаю і розсолу,
Нічого з питва подать до столу.

А Євген: — Обійдемось без чаю:
Є у мене бутель самограю,
Окрім того — й пива можу взяти—
Чарочки не будуть пустувати!..

Під кінець телефоную Толі:
— Будь у мене завтра на Подолі.—
Натякаю: до смачної страви
Не завадить прихопити кави...

На Подолі, браття, тої днини
Весело справляли іменини,
Заздоровну підіймали чару,
Зичили гараздів ювіляру!

ПОЗИЧАЙЛО

Як позичив у Івана
Сто рублів Тимоха,
Не вертає більше року
Грошей, випивоха.

Стрів Іван його у барі,
Нагадав Тимосі:
— За тобою, мій голубе,
Там боржок і досі...

А Тимоха супить брови,
Муркотить Івану:
— Ось я зараз, дорогуша,
В записник свій гляну. —

Добуває із кишені,
Гортає блокнота:
— Коваленко, Бугаєнко,
Прихожай, Голота...

Ага, найшов: за Петровим
І Скоробагатим
Ти, Іване, записаний
В мене двадцять п'ятим.

Бач, стоять перед тобою
Лікарі й артисти,
А ти хочеш, безсовісний,
Без черги пролізти!..

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Чортівня якась! Рентген показує лише рекламу.
— Так я ж працюю рекламним агентом...

Валерій МОГИЛЬНИЙ

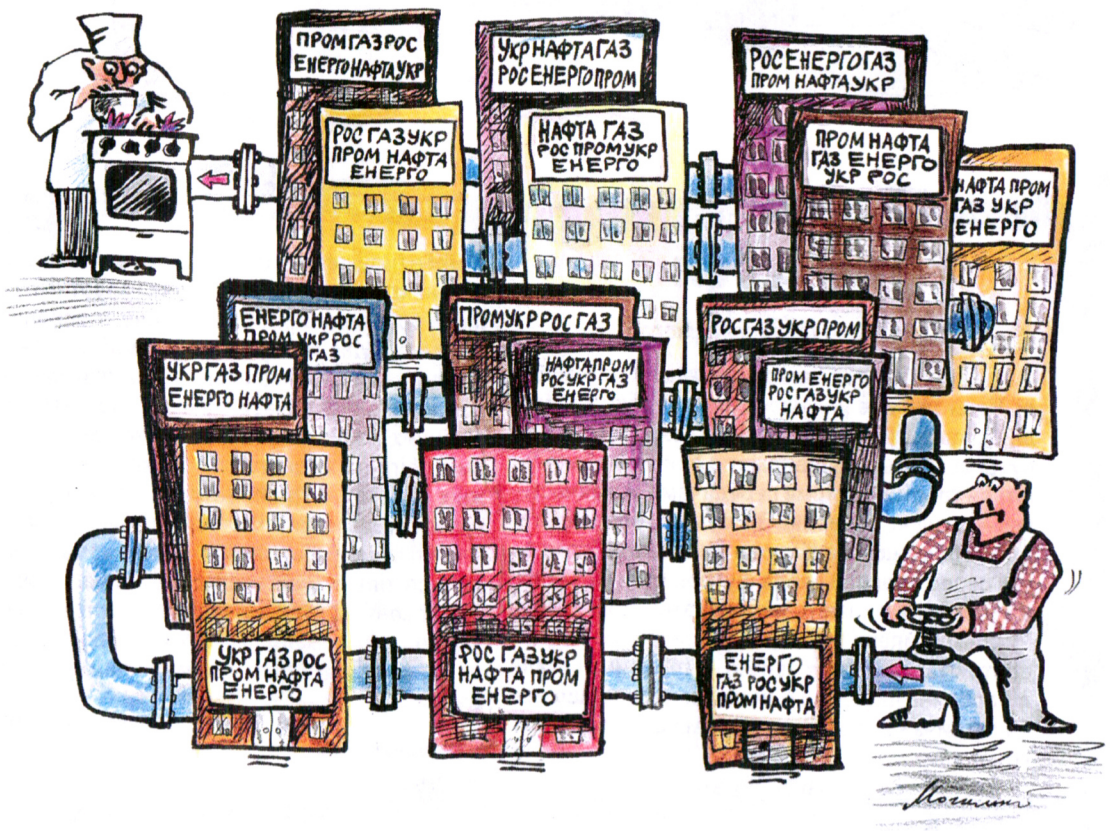

Михась СЛИВА

ЧИ БАГАТО ТРЕБА ДЛЯ ЩАСТЯ?

Тамара радісно розповідає подрузі:

— Якби ти знала, який чудовий мужчина на мене клюнув! Сила! Пристрасть! Справжній джентльмен! Приїздив з іншого міста до нашої контори у справах своєї фірми. Поки я оформляла йому папери, він наговорив мені гору компліментів. Мовляв, я — надзвичайна дівчина, про яку можна тільки мріяти, і він, якби був вільним, то не роздумуючи, одружився б зі мною... Тільки у мене таке розкішне волосся, пишний бюст; тільки у мене такий звабливий погляд і ласкавий голос... Слухаючи його, я ледве змогла правильно оформити потрібні документи, бо від щастя у мене голова запаморочилася. Ух, оце мужчина!

— Тамаро, а який він собою? — поцікавилася подруга.

— А, знаєш, я навіть не придивилася...

КУРТКА

Семен купив собі куртку. Вдома жінка питає:

— Скільки заплатив?

— Два мільйони,— жартома відповів Семен.

— Ти знаєш, вона на тебе малувата,— зауважила дружина.

— Та ні, це я пожартував,— засміявся Семен. — Віддав усього триста тисяч.

— Ану повернися до світла! — попросила жінка. — А вона на тобі добре сидить, наче на тебе шита...

Переклад із білоруської П. МИШКА.

Олексій КОХАН

ПАРАЛЕЛІ

Роздуми біля телевізора

Наші футболісти нагадують наші ж автомобілі. Вони теж вже недешеві, але все такі ж ненадійні, капризні, часто «ламаються», багато жеруть, рухаються із швидкістю брички і обмежуються трьома-чотирма передачами. А найчастіше — однією, задньою. Зрозуміло, обираючи з двох бід меншу, наші люди вибирають іномарки і серед машин, і серед футболістів. Останніх ще чомусь називають легіонерами, хоча якби в Римській імперії були такі легіонери, вона б не протрималась і двох таймів — германці чи галли добряче натовкли б їм писки перцем, що вони зазвичай і роблять із нашими футбольними командами.

Як і в більшості випадків з іномарками, що перетинають наш митний кордон, імпортні футболісти трапляються і хороші, але в основному такі, що були використані до майже повного зносу. Наша коронна фішка — купити за кордоном нападника з класичним набором наших пересічних «майстрів» м'яча, тобто такого, що не вміє обіграти жодного захисника, маже по порожніх воротах із трьох метрів, та при цьому п'є, гуляє і згодом матюкається, як наші тренери.

І, може, незабаром від наших команд залишаться тільки наші назви. А вболівальники на інших континентах, дивлячись матчі за участю українських команд, думатимуть, що Україна — це якась африканська чи латино-американська держава.

Володимир БУНЯКІН.

м. Дніпропетровськ.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ВИРУЧАЄ ПАМ'ЯТЬ

Завтра вирушу в дорогу,
Бо давно уже хотів
Написати про корову
І про маминих котів...

Іван Потій, зб. «Сліди».

Творчі плани — це задачі
І великі, і малі.
З ними справитись одначе
В місті важче, ніж в селі.

Тут, повірте добрі люди,
Рідко гарний вродить вірш,
Бо постійно скрізь і всюди
Бачиш пики одні й ті ж.

А горить бажання часто
Написать щось про таке
Незабутнє й одночасно
До дитячих сліз щемке...

Ну, скажімо, про корову,
Рідну, мамину, рябу.
Слава Богу, ще дорогу
У село я не забув.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

ХОДЯЧА БОМБА

Ось і все. Відцокотіли коні,
відкрутився юності вітряк,
тільки я, мов порох у патроні,
все чомусь не вибухну ніяк...

Микола Томенко,
з книжки «Поезії».

Вже літа найкращі пролетіли,
відкрутився юності вітряк,
коні із возами прошуміли...
Я ж усе не вибухну ніяк!

Є в мені ще порох, гарантую.
Й начебто не вогкий він. А втім,
досі ще напружено тамую
вибух в організмі я своїм.

Та колись не стримаюсь на злеті
і пошлю всі справи до чортів:
я тоді бабахну в кабінеті
аж на сто віршованих рядків!

Олександр СТУСЕНКО.

м. Київ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

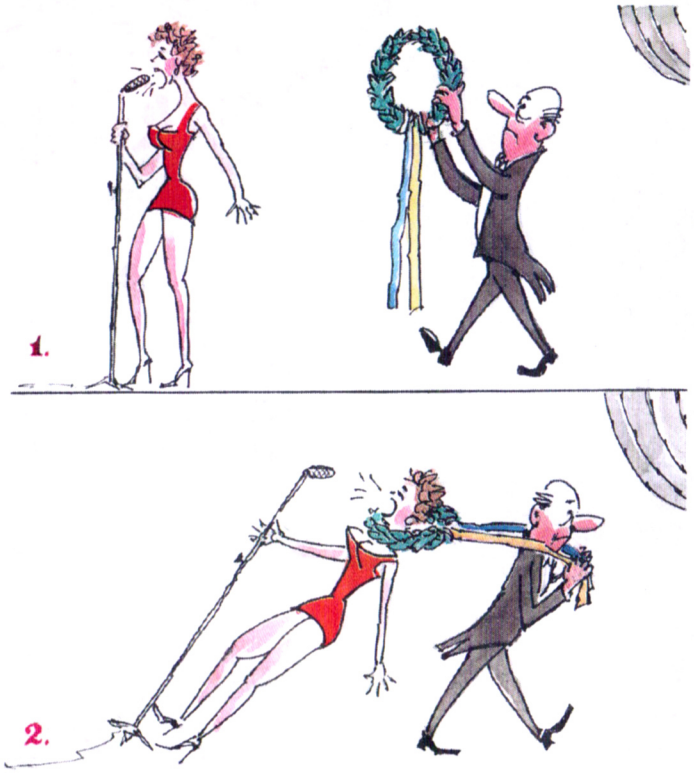

ОПИСКИ САМОПИСКИ

МУРАТОРІЙ.

БЕЗБЛАТНЕ НАВЧАННЯ.

РОХ-МУЗИКА.

ПЕРЕДВИБОРНЕ МАСЛО.

ПІЙЛОТАЖ.

ВАТМОСФЕРА.

СТАРТОВА ПІНА.

ПРОСТІЙНИЙ КЛІЄНТ.

НЕПОРОШЕНІ ГОСТІ.

АНТИМІНОПОЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

ГРІЛКА ВЛАДИ.

РАДІОПЕРЕГРАВАЧ.

Василь МОМОТЮК.
Чернівецька область.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

НОЖІВКА ЗЛАМАЛАСЯ...

ГУМОРЕСКА

Зайшовши у майстерню ЖЕКу, він побачив неймовірне: слюсарі були тверезі! У чистеньких курточках. Навіть не забивали козла, хоч тривала законна обідня перерва.

— Хлопці! Хто з вас спорудить два ящички на балкон? Для квітів...

— Два ящички? — знехотя відірвався від верстачка один зі слюсарів, Сьома. — Могйом! Тридцять гривень, плюс ваш матер'ял...

Петрович похитав головою:

— Дорого...

Сьома хмикнув:

— Що вдієш... Ринок!

Прийшлося по дорозі додому підібрати на смітнику кілька гарненьких дощечок. Налагодити заіржавілу ножівку. Озброїтися молотком. Та й змайструвати ящички, через які дружина вже прогризла йому голову.

Забігла сусідка:

— О! А хто це вам зробив такі гарні ящички? Ще й з підставочками для кави...

— Я,— скромно озвався із кухні Петрович.

— То, може, утнете й мені? Бо ходила до жеківських паразитів, так вони заломили тридцять гривень...

Петрович вже був не радий своєму чистосердечному зізнанню. Зате сусідка — сяяла.

— Домовилися?! Правда, тридцяти гривень я не заплачу, але могорич — гарантую...

Незабаром балкони всіх квартир на їхньому поверсі прикрасили ящички Олександра Петровича. Поголос про його дешеву, оригінальну і якісну продукцію рознісся по мікрорайону. Дружина сердилася:

— Ти — кандидат хімічних наук! На біса тобі ті ящички?

Але Петрович вже був у полоні теслярського самолюбства.

— Народ вимагає...

Чим би все це закінчилося, невідомо.

... Аж ось темного дощового вечора, у скверику, перестріло його двоє. Перший зняв із Петровича окуляри, після чого той вже не розрізняв, де стовбури дерев, а де нападники. Другий — Сьоминим голосом поцікавився:

— Вдарити тебе, папашо, чи впадеш сам?.. Втім, гаразд. Сопи собі у дві дірки. Тільки викинь із голови ящички. Із підставочками. Затямив? Теж мені, конкурент!

То було серйозне попередження! Відтоді, хто б, як, де і за яку ціну не просив Петровича змайструвати «ящичок із підставочкою для кави», він твердо відповідав:

— Я із задоволенням би! Та ножівка зламалася.

Володимир ІВЧЕНКО.
м. Київ.

Василь ФЛЬОРКО

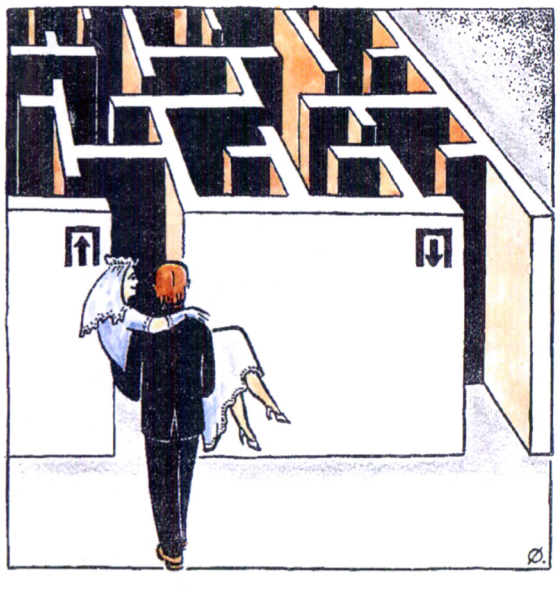

Олександр СТРІЛЕЦЬ

— Після того, як я попросила Петра купити посудомийну машину, він від мийки не відходить.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Вам для чого помідори — їсти чи в політиків жбурляти?

Народні усмішки

ПОДАРУНОК ДРУЖИНІ

До ювелірної крамниці заходить молодий чоловік, наставляє на продавця пістолет і каже:

— Швиденько давай перстень із дорогоцінним каменем.

Переляканий продавець одразу ж дає йому якийсь перстень. Грабіжник прискіпливо роздивляється здобич і раптом кричить:

— Але ж ти дав діамант! А мені потрібне щось дешевше, щоб дружина повірила, що я його справді купив!

А ОЛІЯ?..

Дружина посилає чоловіка в магазин:

— Візьми хліб, півлітра олії.

Через годину приходить чоловік із хлібиною під пахвою.

— А олія де? — питає дружина.

— Та на півлітра грошей іще вистачило, а от на олію вже ні.

МОГЛА Б СКАЗАТИ!

Професор працює над своєю черговою науковою доповіддю.

—Дорогенька,—звертається він до дружини,— де мій олівець?

— У тебе за вухом,— каже дружина.

— Я дуже зайнятий. Чи не могла б ти мені сказати, за яким вухом? — роздратовано питає професор.

ЩО З НЕЮ

Вечір. Перед будинком знервовано ходить чоловік, раз у раз поглядаючи на годинник.

— Чого ти якийсь ніби стривожений?—цікавиться сусід.

— Та за дружину непокоюся,— пояснює той.

— А що з нею?

— З нею моя машина.

Почула і записала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Цієї роботи я дружині не довіряю — безпечніше і для посуду і для мене.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Тепер тут дорослі дяді бавитися будуть.

Сергій ФЕДЬКО

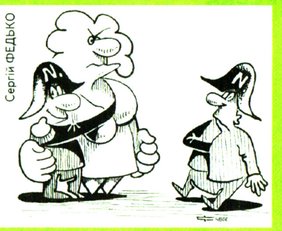

Вадим СИМИНОГА

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

Анатолій ГАЙНО

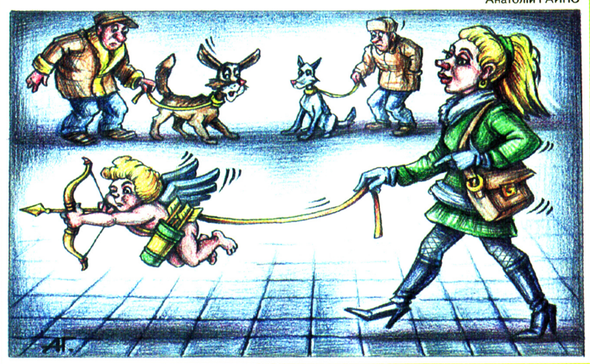

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Це чоловік зробив закладки, щоб свята не прогавити.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

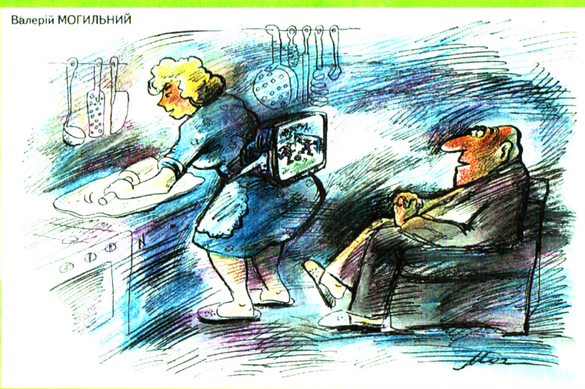

Олег ГУЦОЛ

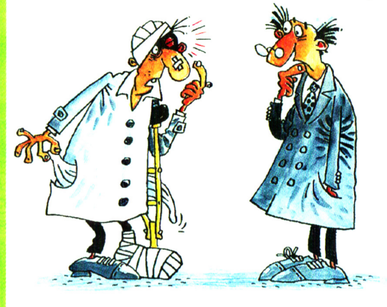

— Дружина дізналась, що я побував на вулиці «червоних ліхтарів»!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

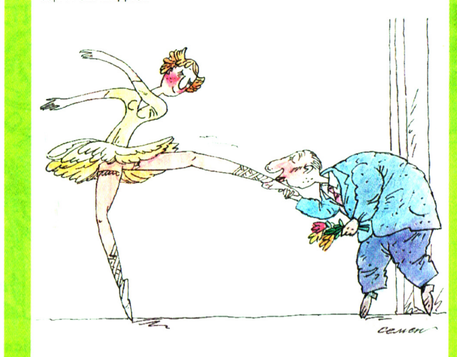

Олександр СТРІЛЕЦЬ

— Тут таке робиться! Героїню роману пограбували, побили і згвалтували, а ви зі своїми скаргами...

Олег ГУЦОЛ

— Нагорода знайшла свого героя!..

Народні усмішки

ТО Ж ТО Й ВОНО!

Міліціонер зупиняє на вулиці п'яного чоловіка.

— Куди це ви наладналися?

— Та нікуди я не наладнався, а повертаюся з гостей — Новий рік зустрічали.

— Але ж тепер уже березень.

— Ото й поспішаю, так що не затримуйте тут мене, бо дружина уже, мабуть, непокоїться.

Почула і записала
Ольга СКОПИЧ.
м. Золотоноша Черкаської області.

ПРОСТЕ ПОЯСНЕННЯ

— Я оце, Петре, міркую, міркую і ніяк не можу знайти відповіді на таке: чому в автоінспектора жезл смугастий?..

— Тому, Юрію Івановичу, що інколи автоінспектору щастить, а інколи — ні.

Почув і записав
Андрій ПОБЕРЕЖКО.
м. Богуслав на Київщині.

ЯК ПРИ КОМУНІЗМІ

— Як живеш-поживаєш, Петре?

— О, як при комунізмі!

— Так добре?

— Далі нікуди. Казали ж, що при комунізмі не буде грошей, то їх у мене вже і нема.

ТАКА РОБОТА

Дзвонять на квартиру податкового інспектора. Дружина піднімає трубку.

— Ні, Петра Даниловича немає вдома. А хто це телефонує?

— Це його друг.

Дружина:

— Ви неправильно набрали номер. У мого чоловіка немає друзів.

Почув і записав
Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Презентація у Перці

Анатолій Чубинський уже друкувався і в «Перці», і в інших періодичних виданнях. Але не часто. Спочатку ми думали, що виною цьому — його основна професія. За фахом Анатолій Федорович — економіст, тож економно витрачає час на гумор. І помилялися. Нещодавно він скомпонував аж три збірки — «Іронія гумору», «Володарі слова і діла», «Філософія гумору». В них іронізми про владу і політику, про чиновників і бюрократів, про чоловіків і жінок, про сім'ю і дітей. Одне слово, про наше з вами життя, на яке автор глянув примруженим оком через призму гумору і сатири. Невеличку пригорщу з доробку Анатолія Чубинського ми і пропонуємо вам.

Щедро проілюстрував видання художник Анатолій Василенко.

● *Успіх завжди під прицілом ненависті.*

● *В одних день розписано по годинах, у других – ніч по хвилинах.*

● *Добре, що не всім хочеться все і відразу.*

● *Навіть найпрекрасніші спогади – це трата часу на спогади.*

● *Поки відміряєш сім разів, можна забути скільки треба відміряти.*

● *Свої думки найкраще ховати під своїм язиком.*

● *Людина – і цар, і раб своєї свободи.*

● *Кожна м'ясорубка мріє стати м'ясокомбінатом.*

● *Продавець сірників не вміє усміхатися так, як продавець автомобілів.*

● *Так боявся лікарів, що ніколи не хворів.*

● *Порядок не може існувати самостійно. Його треба або наводити, або підтримувати.*

● *Склад наближених до глави держави чи уряду – дзеркало його розуму.*

● *Принцип керівника: все беру на себе, але ви за все відповідаєте.*

● *Щоб міцно стояти на ногах, треба мати добрячу «руку».*

● *Начальство лає – значить, критикує; підлеглий заперечує – неправильно розуміє критику.*

● *Свої секрети у чужих сейфах не зберігають.*

● *Лев і бик – обидва представники світу тварин, але один із них – не вегетаріанець.*

● *Від любові до ненависті – один крок, зворотній шлях набагато довший.*

● *Ліки від кохання є, але всі вони безнадійні.*

● *Жінка може загіпнотизувати чоловіка навіть відвернувшись від нього.*

● *Шлюб – це різновид вільного рабства*

● *Щоб завоювати жінку, треба здатися їй.*

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Віталій БЕРЕЗІНСЬКИЙ

ОЖЕЛЕДЬ

Така слизота, що ходить несила!
Старенька посковзнулась і присіла.
І молода упала на льоду...
Я кинувсь рятувати... молоду.

НЕДОЛІК

— Настуня — жвава, миловида —
весь час на тебе оком кида.
Женись на ній негайно, друже!
— Але ж вона розумна дуже.

ЗГАДАВ

Як нема дружини вдома,
я в думках до неї лину,
бо забути про кохану —
то ганьба і срамоти!
Ось і зараз, щоб ви знали,
я згадав її — єдину,
пришиваючи сердито
чортів гудзик до пальта.

БАБУСІ

Прилучилась дівка до бабусь,
В них чогось,— подумала,— навчусь,
цінна кожна їхня настанова...
Тьху! В них про політику розмова!

ЖАЛЬ

Лагідні у дівоньки манери,
а говорить — справжній соловей.
Клеяться до неї кавалери...
Жаль, що в мене закінчився клей.

м. Одеса.

Микола КАПУСТА

Притча про довідки, або ні жити, ні вмерти

Бабі Оришці клопіт: її Сидір упокоївся, а хату треба на себе переписати. Баба зразу не могла й докумекати, що воно за порядки. Хату будували вдвох, собі на вальках ноги позривала, а тепер їдь у райцентр, ще й плати гроші.

Вистояла раз баба в черзі до нотаріуса мало не цілий день, ледве вже з автобуса до хати додибала. «Краще було б разом із Сидором перебратися,— подумала,— то не мала б тепер мороки. Там хоч документів не вимагають».

Прилягла скраєчку на ліжку та й задрімала. І треба ж такому привидітись...

Наче вона вже не тут, а там. Бачить: стоїть довжелезна черга.

— Куди? — спитала.

— У рай.

Оришка зраділа, аж у долоні сплеснула. Це ж і вона колись достоїться. А в рай закортіло страшенно — хоч там поживе. Аж під вечір добилася під двері кабінету. Глядь — а на них написано: «Прийом документів».

Баба аж очі витріщила:

— А це що таке?

А їй папірець у руки, де чорним по білому значиться: для відбіркового туру в рай треба подати такі документи:

1. Заяву.

2. Клопотання від адміністрації, де працювала.

3. Характеристику з місця роботи.

4. 6 фотографій у профіль і анфас.

5. Довідки від сусідів, із сільради, міліції, прокуратури, суду, що ні з ким не билася, не сварилася, не пила, не крала, не гуляла...

6. Довідку з переліком вчинених гріхів по категоріях: дрібні, середні й важкі.

7. Довідку, коли і які гріхи відпущені.

Баба стояла ні в сих ні в тих. Аж голова замакітрилася. Де ж набере отих документів? Хіба ж колишній голова колгоспу видасть оте клопотання, якщо він не раз трусив у неї буряки з клумака, коли ще на полі робила? Що з чоловіками не водилася — тут душа чиста, а от із сусідкою Килиною гризлася частенько. То за кури, то за межу, а бувало, що й за Сидора. Килина йому наливала, то він у неї й робив, а вдома — ні за холодну воду. Бувало, що з Килиною геть і чубрилися... То хто ж після цього дасть Оришці належну довідку?

Вона тяжко зітхнула — не бачити їй раю, як своїх вух. І попленталася в інший бік.

А там народу — видимо-невидимо. Самі грішники. Стала у хвості й міркує. «У пекло, либонь, беруть усіх підряд і без документів».

Але бабі розтлумачили, що туди потрібне спеціальне направлення. Це за ними отак завізно. На список пишуться, рано і ввечері переклички.

Завідуючий пеклом зайнятий по вуха. Секретарка буркнула, що він погнався у «Главпеклотрест», бо полопались казани і витекла смола, а на ремонт грошей нема.

Баба добилася на прийом аж через кілька днів. Завідуючий саме був у доброму настрої, бо знайшов на ремонт спонсорів.

— Ви в який казан бажаєте? — чемно спитав Оришку. — На твердому паливі чи на газові?

Баба змикитила, що на газі краще, бо всі зараз на нього переходять.

— Тоді давайте довідку про доходи: чи зможете заплатити за енергоносії.

Оришка отетеріла. І тут те саме!

А начальник вів своє:

— А в разі малих доходів, зберіть усі довідки на субсидію. Та не забудьте ще довідку від медичної комісії про стан здоров'я, як переносите температурний режим. Принесіть кардіограму, аналізи, флюорографію. Казани в нас загальні, то пройдіть гінеколога, дерматолога, венеролога, здайте кров на СНІД.

У баби закрутилася голова.

— А якщо жили у зоні,— підсумував головний Чорт,— то ще й чорнобильські документи на посилене харчування.

Оришка впала на коліна.

— Голубчику, змилуйся. Візьми у пекло без довідок: бо куди ж я тепер, бідна, подінуся?

Завідуючий і слухати не схотів. Гримнув ратицею по столу і вигнав бабу за двері. Вона тяжко зітхнула і... прокинулася.

— А бий тебе сила небесна,— аж скрикнула. — Отаке приверзлося. Але сіла, добре подумала і зробила правильний висновок: довідки — то велика сила. Без них ні кроку — ні жити, ні вмерти.

Галина ЄВИЧ.

м. Тальне Черкаської області.

Андрій САЄНКО

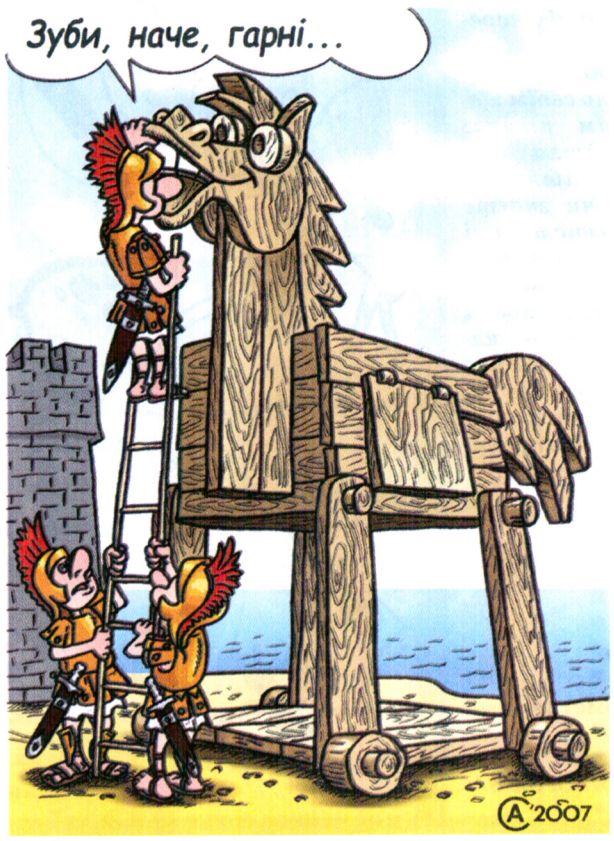

МЕТАМОРФОЗА

Із кола — перекошений овал:
Життя скоригувало Ідеал.

ПОРІВНЯЛА

Про розлучницю подрузі
Похвалилась Ната
— Чи ж вона від тебе краща,
Можеш розказати?
— Та не краща,— каже Ната,—
Як там не крути.
Навіть гірша набагато,
Десь така, як ти.

Людмила ЛОСЬ.

м. Полтава.

Олег СМАЛЬ

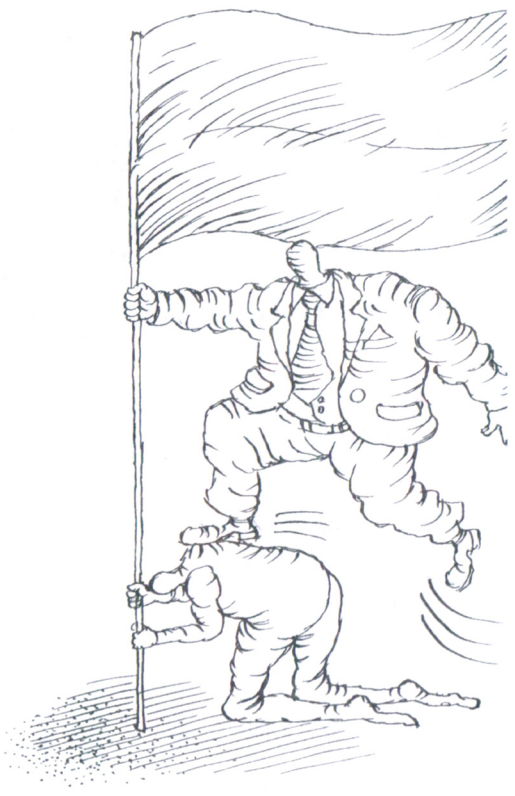

Перчення

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПУНКТУАЛЬНИЙ

Вчителька:

— Ти, Петрику, дуже пунктуальний учень.

— Правда? — зніяковів той.

— Правда. Ти ж щодня приходиш до школи рівно за п'ять хвилин... до закінчення першого уроку.

Оксана ГЕРАСИМЕНКО, учениця 7 класу, м. Київ.

Від чого добрішають крокодили

КАЗКА

У моєї подруги Віти живе дуже злий Крокодил. Дуже злий, страшний і сердитий. А живе він у шафі, що стоїть у великій кімнаті.

Цей ненажерливий і лютий звір з'їв кілограм цукерок-ірисок і зелену машинку; ляльку Асю і сорок різнокольорових кубиків. Навіть книжку-абетку. Він, напевно, з'їв би усе на світі, якби тільки не боявся вийти із шафи.

Крокодил сидить тихо і боїться... А знаєте, хто його злякав?

Він думає, що діти, які із задоволенням їдять манну кашу, борщ і картопляне пюре з котлетами, їдять і крокодилів. Навіть дуже лютих.

Віті першій набридло боятись. Вона підійшла до шафи і прошепотіла:

— Сидиш?

— Сиджу,— зітхнув Крокодил. — І мені дуже сумно.

— Мені теж сумно,— сказала Віта. — Давай разом сумувати.

— А ти мене не їстимеш? — боязко запитав Крокодил.

— Ні, я не їм крокодилів, я люблю цукерки...

— У мене ще залишилось дві... До речі, ось твої іграшки. — І Крокодил виліз із шафи,— я згамав лише цукерки, бо теж їх дуже люблю.

Ніна ДАЦЕНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ПОДУШЕЧКА

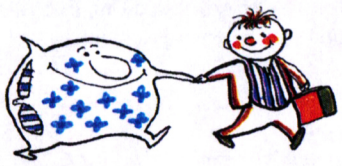

Ой, подушечко боката,
М'якенька, пухова,
Через тебе прикрість має
Першокласник Вова.
Це ж ти його не пускаєш
Вранці на уроки,
Це ти йому ніжно пестиш
І вушка, і щоки.
Ой, подушечко, підбита
З чотирма ріжками,
Як шкода, що місця мало
В рюкзачку з книжками.

ХИТРИЙ ВЕРЕДА

Вереда малий Романко
Не їсть кашу-манку зранку.
Мама просить: — За бабуню!
За татусика! Дідуня!
А Романко: — Ой, не тре-еба!
Хай самі їдять за себе.
Ти купи цукерок їм —
От тоді за них я з'їм!

Оксана КРОТЮК.

КРОСВОРД

«КОЛИ ПРИХОДИТЬ ВЕСНА?»

Незабаром заквітнуть у лісі проліски, фіалки, зозулині черевички... Звеселять усе навколо своїм щебетом птахи: «Прийшла весна! Прийшла весна!» А чи знаєте чий посвист наші предки вважали першою ознакою весни? «Просвистів..., ховай у затінок сіряк»,— казали в народі. Хто ж був тим провісником? Це ви зможете прочитати у виділеній вертикалі, якщо правильно розгадаєте кросворд.

1. Сидить сидуха
В семи кожухах.
Хто її роздягати візьметься,
Той слізьми заллється.
2. Я ліплю під дахом дім,
І комах багато їм.
3. Коли вкинути його у воду, то скільки б ми його не солили, все одно, коли будемо їсти, досолюватимемо.
4. В теплий край не відлітає
Й тим нас взимку звеселяє.
Ще й дратує він кота —
На подвір'я приліта.
5. Що за кульбаби,
Що за клубочки
Бігають, стрибають
Навколо квочки.
6. Хвостата, мов комета,
Летить до місяця — ...

Склав М. ВОРОЖБА.

Страшне перо не в гусака...

«Коли зоотехнічка зійшла з трибуни, на неї виліз голова КСП».

(Із листа до редакції).

«З позитивного боку Масик П. характеризується негативно».

(Із характеристики).

«Махаючи крильми, над селом пролетів надзвуковий літак і сховався в тумані».

(Із шкільного твору).

«Я дєйствітєльно вигнав самогон для своїх нужд, щоб пом'янути тещу, що при смерті».

«Біля буфету я нічого протизаконного не робив, бо замість громадського місця я був вдома під контролем домашньої міліції».

«Автоінспектор зупинив і злорадно каже: «Що пообідав? А я ще не обідав. Давай права». І тоді я зрозумів, що хоче голодний. А ви мені припаяли взятку. Якби він не дивився на мене голодними очима, то я і не давав би».

«Під скаргою підписуюсь обома руками, бо сусід довів мене до нахального накалєнія».

«Я їхав на мотоциклі не швидко, а тільки дуже весело, за що мене і злапав міліціонер».

(Із пояснень).

«Продаю висококалорійні вітамінно-мінеральні добавки для підгодівлі свиней, випробувано господарем».

(Із оголошення).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

КРИМІНАЛЬНІ СЮЖЕТИ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Таки пришили!..

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

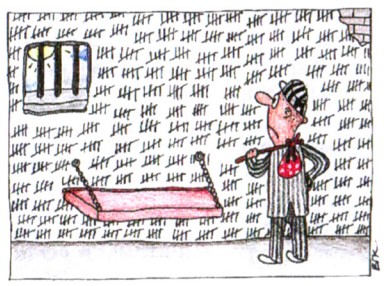

— І де ж мені дні відмічати?..

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Хлопці, а ви не боїтеся злодіїв в такий пізній час?..

Василь ФЛЬОРКО

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Хто сказав, що чудес на світі не буває? Ми вважаємо, що весела карикатура, це теж маленьке диво. Наші читачі часто в листах пишуть: «І що то за люди — ваші художники-карикатуристи! Диво-художники! Де тільки у них фантазія береться?»

До таких диво-художників належить і Віктор Попов. У першому числі журналу ми надрукували його карикатуру: лижник оглянувся, а позаду нього не лижня, а сліди від черевиків. Дотепники, які надіслали підписи до цього малюнка, на думку журі, теж проявили неабияку фантазію.

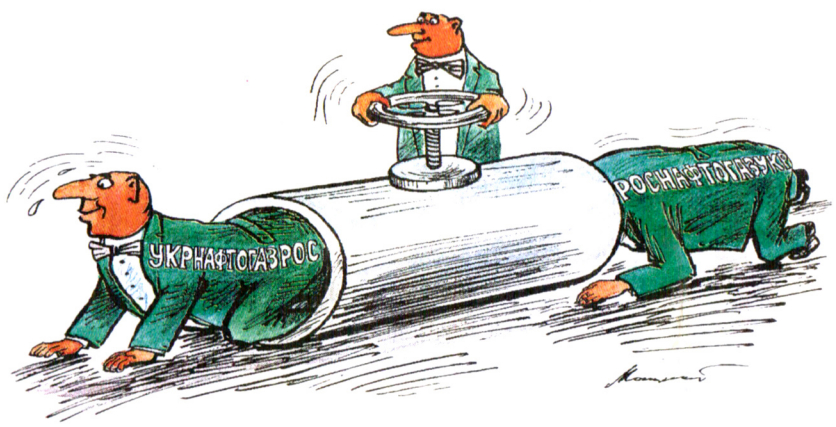

А переможцями першого туру стали: **Микола БРАТЕНИЦЯ** з смт Великої Писарівки, що на Сумщині: *«Невже за мною йде хтось у шапці-невидимці?»*; **Роман П'РЯДКІВЕЦЬ** з смт Неполоківців Кіцманського району, що на Буковині: *«Лижник: «Мабуть, дуже сильно у мене температура підскочила...»* та **Артем ГОЛИЦЯ** з м. Болграда Одеської області: *«Скоро весна — сніг так і тане під ногами...»*

Вітаємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Валерія МОГИЛЬНОГО.

АНЕКДОТИ З ЖИТТЯ

«За численними побажаннями»

Це було перед 1914 роком. Сталося так, що майже усі працівники редакції захворіли. Матеріалів для наступного номера газети не вистачало. Щоб якось вийти із скрутного становища, редактор взяв статтю з попереднього номера з приміткою: «За численними побажаннями читачів передруковуємо передову з учорашньої газети».

Відтоді вислів «за численними побажаннями читачів» став досить вживаним у журналістів.

Записав Йоганнес БЕХЕР.

Капітан із Кепеніка

16 жовтня 1906 року загін із десяти піхотинців і одного єфрейтора на чолі з капітаном зайняв ратушу передмістя Берліна Кепеніка і арештував бюргермайстера та бухгалтера.

Капітан взявся ревізувати наявну суму на чотири тисячі марок золотом, а вояки вкинули до карети обох ув'язнених і повезли на гауптвахту до Берліна. За кілька годин власті зрозуміли, що капітан — не справжній. Ним був, як з'ясувалося, чоботар Вільгельм Фогт, улюбленець простого люду. Вільгельм придбав у перекупника капітанську уніформу, шинелю і шаблю, перестрів на вулиці загін піхотинців, наказав примкнути багнети до гвинтівок (не виконати наказу вони за статутом не мали права) і штурмували ратушу.

Бюргермайстер і бухгалтер не чинили опору військовим, адже у пруській Німеччині людина починалася з лейтенанта.

Своїм вчинком чоботар добряче посміявся над німецьким мілітаризмом. Допустив він лише одну помилку: десять піхотинців на запитання суддів, чи не здалося їм, що цей капітан не справжній, не задумуючись відповіли:

— Так, він був дуже чемним. Жодному з нас не заїхав у пику.

Записав Гансгеорг МАЙЄР.

Хто не працює

Один гірник влаштовувався на роботу.

— Якщо ви хочете у нас працювати, то можете приступати хоч завтра. Але у мене до вас одне запитання: ви — націоналіст? — поцікавився директор.

— Що це таке — націоналіст? — спитав гірник.

— Як, ви цього не знаєте? То ви, напевне, комуніст?

— А комуніст — це хто?

— Ви і цього не знаєте? Ви ж робітник і повинні знати, хто такі комуністи. Це — люди, котрі не хочуть працювати, цілий день мелють язиком, а гроші їм давай.

— Он як! — здивувався гірник. Таких людей я знаю! На тій шахті, де я раніше працював, було троє такого сорту: наш директор, керуючий і начальник зміни.

Автор невідомий.

Із німецької переклав Ігор АРТЕМЧУК.

— Дорога, мамцю! Чекаємо вас у неділю.

Рон МОРІСОН (Шотландія)

Є, але НЕМА

Мак Тейлор і Мак Кер були собі звичайнісінькими діловими партнерами, яких тисячі у Шотландії. Виділялися вони серед інших тільки своєю мрією: вибратися якогось дня на відпочинок до Швейцарії.

Хтось скаже, що то банальна мрія, але це не зовсім так, бо у нашої двійки ділових партнерів було одне хобі — вони були альпіністами. Хай не професіоналами, які підкорюють Джомолунгму та інші восьмитисячники, але любили цілі вихідні дні лазити по місцевих горах, замість того щоб ходити на матчі чи в пивнички. Тож їхній омріяний відпочинок у Швейцарії не зводився до поїдання шоколаду та до яхтових круїзів по Женевському озері. Ні, вони поривалися відпочивати, дряпаючись на незліченні вершини гірської держави.

І одного дня їхня мрія здійснилася. Доля так вилаштувала зорі та всі інші штуки життєві, що обидва Маки змогли і вільний час знайти, і в Швейцарію вирядитися. І, на відміну од решти туристів, не рушили по музеях, а одразу ж узялися за гори.

Наближалася зима. На верховинах був сніг, але це анітрохи не охолодило їхнього запалу, і вони полізли по першому-ліпшому схилу, ніби справдешні альпіністи. Але брак належної екіпіровки підвів Мака Тейлора ще на початку. Той раптом зойкнув, перекотився через хирлявий кущик і полетів у прірву; але в останню мить устиг ухопитися за якесь саморосле деревце і безпорадно повис над безоднею.

— Мак! — охоплений жахом, крикнув він до Мака Кера. — Швиденько біжи в село та дістань якусь мотузку, щоб помогти мені вибратися звідси!

Мак Кер кинувся бігти і за годину повернувся.

— Ти ще там? — обережно нахилився він над прірвою.

— Так,— застогнав Мак Тейлор, який прихитрився зачепитися за якийсь виступ скелі своїм, уже майже розірваним, паском. — Ти дістав мотузку?

— Ні! — зітхнув Мак Кер. — Прокляті швейцарці! Скільки б я їм не пояснював, що це — питання життя чи смерті, вони одне провадили: за мотузку я маю віддати двадцять франків! Ти уявляєш собі таке? І не одступили од своєї швейцарської впертості! Тож мотузки нема!

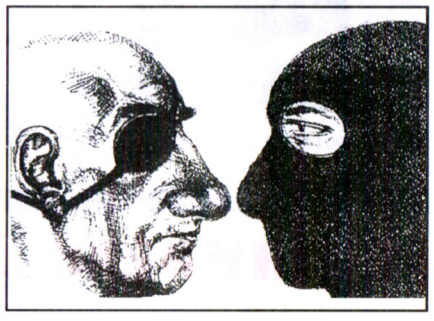

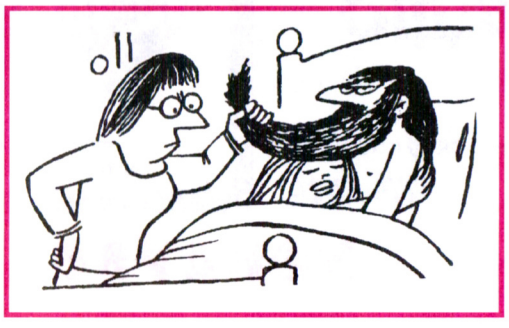

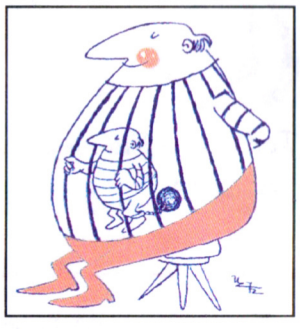

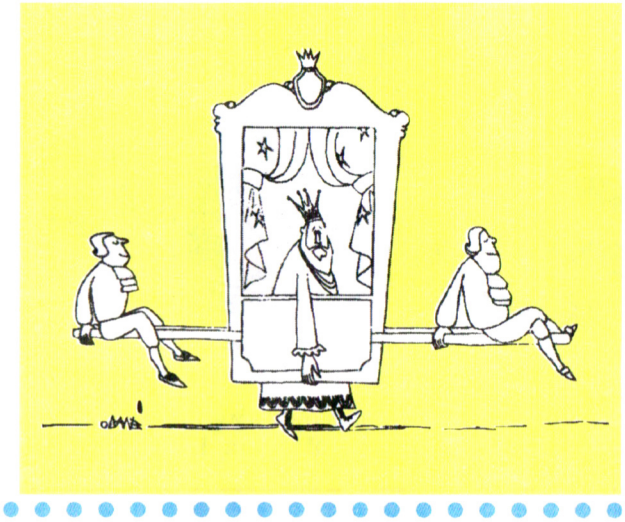

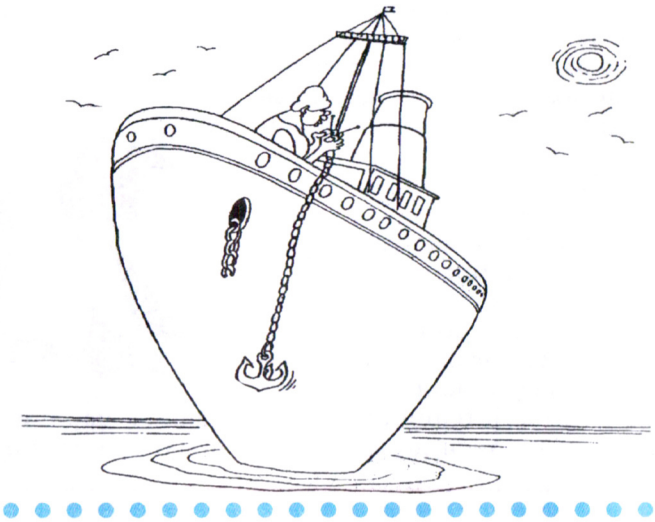

КРОСВОРД «УСМІШКИ»

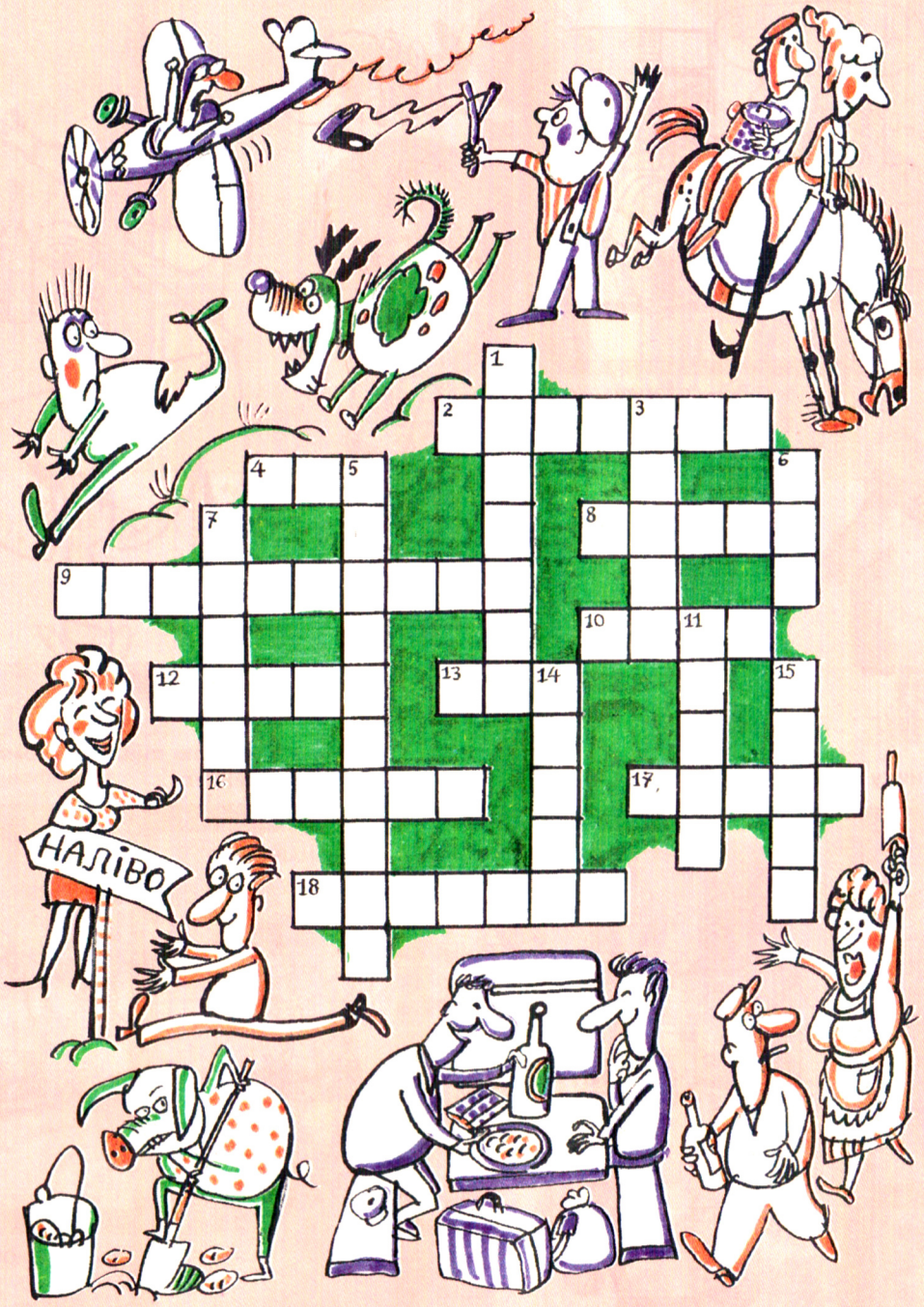

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

2. — Наведіть мені приклад недоцільності!

— Розказувати лисому історії, від яких (...) дибки стає.

4. Лікар:

—Хіба ви не знали, що у мене прийом із шостої до восьмої вечора?

Хворий:

— Безумовно, знав, але (...), який вкусив мене, цього не знав.

8. Лікар:

—Вам не можна ні пити, ні курити...»

Хворий:

—Видно, тут уже побувала моя (...).

9. — Мій бухгалтер посивів у мене на службі.

— Подумаєш — посивів! Моя (...) починала службу брюнеткою, стала блондинкою, потім шатенкою, а тепер — руда...

10. — Мусимо, мила, трохи заощаджувати.

— Маєш рацію, коханий. Ти перестанеш ходити на (...), а я перестану купувати тобі цигарки!

12. На уроці математики:

— Миколо, якщо ти знайшов два долари у своїй правій кишені й два долари у лівій...

— Значить, одягнув чужі (...).

13. Молодята заручилися. Мати дівчини вихваляє свою доньку перед матір'ю хлопця:

— Моя Віра танцює, як балерина; водить автомобіль, як справжній шофер; їздить на коні, як кавалерист...

— Не біда. Мій (...), на щастя, вміє добре куховарити.

16. Двоє подорожують у поїзді.

— Може перекусимо? У мене є піца, пляшка вина і цукерки. А в тебе?

— А у мене великий-превеликий (...).

17. Міліціонер питає хлопчика:

— Ти не бачив, де впав (...)?

— Ні,— сховав той рогатку за спину,— я стріляв лише по горобцях...

18. Бабуся:

— Сьогодні щось дуже нудно.

Онук:

— Хочеш, я схожу твої (...), а ти їх шукатимеш?

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Він:

— Я тобі коли-небудь снюсь, мила?

Вона:

— Лише тоді, коли мене мучать (...).

3. — Знаєш, у мене на городі якась нечисть викопала геть усю картоплю!

— Може, то були бідні студенти?

— Та ні, (...), здається, людські ...

5. Хворий:

— А операція безпечна?

Лікар:

— Саме це, шановний, ми й хочемо дізнатись. Мені для дисертації потрібна (...).

6. Батьки запитують шестирічного хлопчика:

— Ти хотів би мати братика чи сестричку?

— Ні, (...) із вами справлюся.

7. — Чому ви за гоління берете подвійну ціну?

— Як чому? У мене ж затупилась (...) і я вас голив удвічі довше.

11. Батько:

— Сьогодні приходив один хлопець просити твоєї руки.

Дочка:

— Як? Лише один? Мало прийти чотири, щоб у тебе був якийсь (...).

14. У музеї двоє підлітків оглядають мумію з табличкою: «2600 р. до н. е.»

— Що б це могло означати?

— Мабуть, (...) автомобіля, який їх переїхав.

15. Професор:

— Отже, ми знайшли відповідь, що ікс дорівнює нулю.

Студент:

— Як? І вся (...) сходить нанівець?

Склав
Василь МОМОТЮК.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «КОЛИ ПРИХОДИТЬ ВЕСНА», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Цибуля. 2. Ластівка. 3. Яйце. 4. Горобець. 5. Курчата. 6. Ракета.

У виділеній вертикалі: байбак.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» №2

	К		Г		Х		Х		С	К	У	Л	Ь	П	Т	О	Р		К	А	В	А
Б	А	Л	Е	Т	О	М	А	Н				У		У		С	А	П		С	О	Б
	П	А	Н	О	Р	А	М	А				Н	О	С		І	К	Р	А		Р	А
Г	О	Н	О	Р		Р		Р				А	С	К	А	Н	І	Я		А	С	К
А	Н		М	О	Н	А	К	О				И			Ь		Н	А	С	К	А
Р	І	Г		С			О	Д				О	К	О	П		К	И	З	И	Л	
Т	Р	О	Н		Г	О	П		К	А	Р	Н	А	В	А	Л		К	У	Р	А	Ж

ПЕРЕЦЬ № 3 (1583)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 18.03.2008. Підписано до друку 25.03.2008. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 10160 прим. Зам. 0110803. Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 Весняна сторінка

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Люба, він у тобі родичку побачив.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ми з Миколою пішли на компроміс — може, дійдемо консенсусу.

Микола КАПУСТА

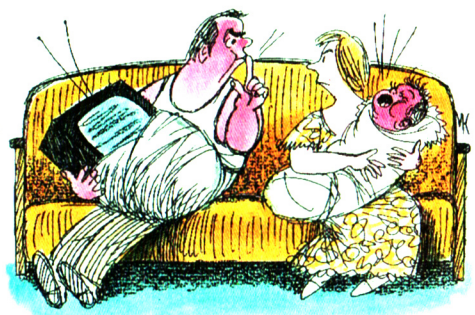

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

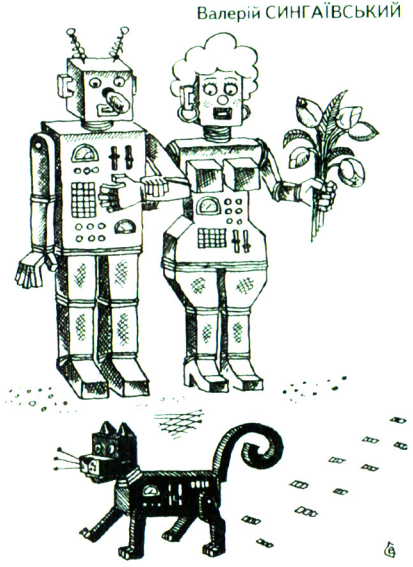

Георгій МАЙОРЕНКО

— Щось у мене комп'ютер зависає!

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

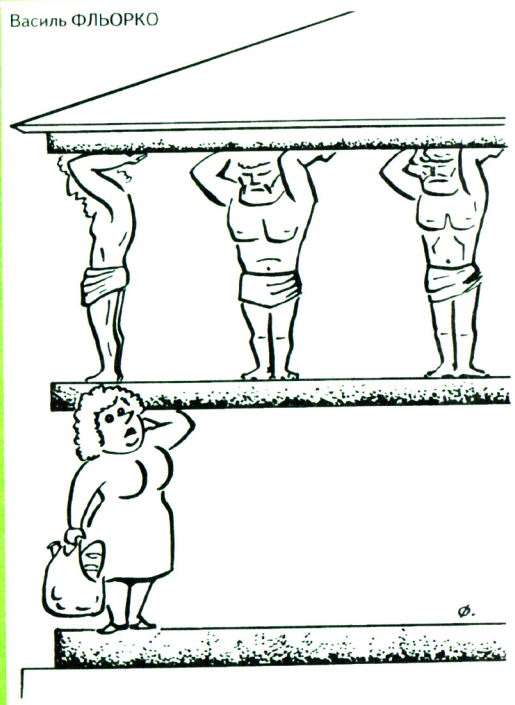

Віталій ГРІНЧЕНКО

Олександр КОСТЕНКО

4 820012 960675 03

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!